BLAŽ OGOREVC
elegija za pavijane

pavijani
pavijani Ujutro
pavijani se s one strane neba
pavijani diže Amon-Ra.
pavijani
pavijani U planini na crvenoj steni,
pavijani čopor pavijana sunce hvali:
pavijani »Ti si stvorio pavijane
pavijani da ti ispevaju,
pavijani pred tobom da se igraju,
pavijani i u zahvalu da ti kliču!«
pavijani pavijani pavijani pavijani pavijani pavijani pavijani
pavijani pavijani
pavijani pavijanipavijanipavijanipavijanipavijanipavijanipavijani
pavijani pavijani pavijanipavijinipavijenipavijuni
pavijani pavijoni
pavijani pavijani pavijani
pavijani Li Tai PO:
pavijani Grede u mesečini
pavijani
pavijani pAAvijAni ... carica bleda
pavijani začu šum i s tugom u srcu
pavijani p-A-A-A-vij-A-A-ni sjaj, što svetao se preliva
pavijani i iskri, kao u snovima,
pavijani p-A-A-A-A-A-ni gleda, gleda ...
pavijani
pavijani Ooo, pavijani, oo. Ooo, kineski caru, ooo.
pavijani
pavijani A-A-A-ni Ooo, kineski caru, ooo.
pavijani A A A zašto bolan si, kineski caru
pavijani A A A o?
pavijani A A A A (pa ja) OOO!
pavijani
pavijani pavijani plaču
pavijani PA ZAŠTO SI STVORIO PAVIJANE?

Na izrezbarenom stočiću, izrađevini slavnog Thomasa Chippendala, brižljivo je obrisana prašina. U kristalnoj vazi sveže ruže (crvene i plave). Jutros ih je sluškinja kupila od debele ulične cvećarke, dole na pijaci.
Jednom sam išao po travnjaku.
A bilo je popodne, toplo letnje popodne.
Planine su nestajale u treperavom, zamagljenom vazduhu.
A tamo pozadi skupljali su se oblaci.
Možda će još biti nevreme, pomislio sam.
No, a tamo na travnjaku bile su pocrnele ruže.
Valjda se baldrijan zove takođe i odoljen, (ne znam tačno).
I ne znam da li bi bilo uopšte moguće reći da su to ruže, možda su samo obične biljke.
Morale bi biti bele, mislio sam, a pocrnele su, možda zbog žarećeg sunca ili zbog kakve bolesti ili nečega.
Ništa loše, razmišljao sam dalje, pa ni travnjak nije čist.
(Seljaci donose iz Šešira zečje dlake koje koriste za izradu kapa i to rasprostiru po travnjaku da se tamo šire i radi toga trava raste bujnija.)
A tamo na cvetu neke špajke (ako se uopšte tome može reći špajka), sedele su dve male bube koje kod nas nazivamo
Bile su vrlo lepe, crne i crvene, čiste i blještave, kao da su lakirane i polirane.
Bubamare su se mirno pekle u popodnevu.
I tako sam stajao na tom travnjaku (a bilo je vruće, zaista vruće, da se oblaci tamo pozadi skupljali, mirisalo je na oluju), i posmatrao te bubamare i te špajke, pa zečje dlake koje su se širile po prašnjavoj travi, i poluglasno sam mislio:
»Da, tako je na svetu!«
Nisam znao tačno i ne bi mogao nikome objasniti kako da je to na ovom svetu, imao sam samo nekakav osećaj da je tako.

Preveo sa slovenačkog
Vojislav Despotov